

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1131/2015
24.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.К. и др, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.К., адвоката З.Ј., М.М. и Д.А., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици-Судска јединица у Владичином Хану К 161/12 од 12.05.2015. године и Вишег суда у Врању Кж 532/15 од 22.09.2015. године, у седници већа одржаној 24.12.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., адвоката Д.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици-Судска јединица у Владичином Хану К 161/12 од 12.05.2015. године и Вишег суда у Врању Кж 532/15 од 22.09.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, док се захтев браниоца окривљеног Д.А. у преосталом делу, као и захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.К., адвоката З.Ј. и М.М., поднети против наведених пресуда, **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици-Судска јединица у Владичином Хану К 161/12 од 12.05.2015. године, поред осталих, ставом V изреке пресуде окривљени Д.К. је оглашен кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени Д.К. је обавезан да на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Оштећени С.С. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж 532/15 од 22.09.2015. године, између осталог, жалбе окривљеног Д.К. и његових бранилаца су одбијене као неосноване,

а пресуда Основног суда у Судулици-Судска јединица у Владичином Хану К 161/12 од 12.05.2015. године у ставу петом изреке, који се односи на окривљеног Д.К., је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су благовремено изјавили браниоци окривљеног Д.К.:

- адвокат З.Ј. у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или исте преиначи и окривљеног Д.К. ослободи од оптужбе;

- адвокат М.М. због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде закона из члана 22. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде у односу на окривљеног Д.К. и истог ослободи од оптужбе за предметно кривично дело;

- адвокат Д.А. због повреде закона из чл. 74, 438. став 1. тач.1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тач.1) и 3) и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде у односу на окривљеног Д.К. и истог ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног Д.К., сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљеног Д.К., адвокат Д.А., у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају ради о једном непрекинутом догађају са више радњи извршења и више учесника у догађају, који су истовремено имали својство оштећених и оптужених, због чега су предмети против ових лица најпре током поступка били спојени, а затим без икаквих формалних разлога раздвојени, због чега бранилац сматра да у конкретном случају у потпуности није решен предмет оптужбе и да је током поступка учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Врховни касациони суд најпре из списка предмета утврђује да је окривљени Д.К. ставом петим изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Сурдулици, у ком делу је иста потврђена побијаном другостепеном пресудом, оглашен кривим за идентичан чињенични опис и правну квалификацију како му је то и стављено на терет оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Брању Кт 2422/11 од 27.04.2012. године, а који оптужни предлог је поднет само против овог окривљеног због извршења једног кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, а како у конкретном случају, у односу на окривљеног Д.К., између става V изреке побијане првостепене пресуде и оптужбе постоји идентитет у чињеничном и правном погледу по свим тачкама оптужбе, то се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., адвоката Д.А. истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП. При чему, наводи браниоца окривљеног којима истиче да како је у предметном поступку најпре дошло до спајања поступака, касније није требало раздвојити поступак у односу на неке окривљене, не утичу на питање постојања повреде закона у смислу члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, већ се истима указује на евентуалну повреду одредаба ЗКП које се односе на спајање и раздвајање поступка, а које одредбе се захтевом за заштиту законитости не могу побијати.

Браниоци окривљеног Д.К. у захтевима за заштиту законитости истичу да су нижестепени судови током поступка спровели све предложене доказе, али су исте погрешно оценили, што је за последицу имало погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и самим тим погрешну примену материјалног права. У вези са тим браниоци истичу да се из налаза и мишљења судског вештака др Љ.С., који суд у потпуности прихвата, може закључити да је вештак заузео став да су повреде грудног коша које су настале код оштећеног могле настати обарањем лица на земљу, те да је повреда на грудном кошу настала ударцем металне шипке морао би да постоји крвни подлив кога у конкретном случају није било, при чему повреде описане у наведеном налазу и мишљењу се разликују од оних које је оштећени описао у свом исказу. У захтевима је истакнуто да је суд пропустио да цени све изведене доказе од стране свих сведока и одбрану окривљеног, јер ниједан од саслушаних сведока, осим оштећеног, није изјавио да је видео окривљеног да критичном приликом удара оштећеног. При томе, у захтевима се наводи да судови током поступка нису ценили чињеницу да је окривљени Д.К. дешњак, да као доказ нису ценили фотографију сведока Д.С. која је суду приложена и на којој се неспорно види да окривљени није имао никакав предмет у рукама критичном приликом.

Изнетим наводима из захтева бранилаца окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, браниоци дају сопствену оцену изведених доказа током поступка и изводе чињеничне закључке другачије од оних утврђених у правноснажним пресудама (у односу на окривљеног Д.К.), односно оспоравају нижестепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Браниоци окривљеног Д.К. у захтевима за заштиту законитости истичу и то да побијане пресуде немају разлоге, те да у пресудама нису наведени разлози о одлучним чињеницама које су биле предмет доказивања и које су цењене током поступка, а разлози дати у првостепеној пресуди су у знатној мери противречни њеној изреци, односно постоји контрадикторност изреке пресуде и разлога датих у образложењу, јер у образложењу пресуде из исказа окривљених и сведока јасно произилази да нико није изјавио да је окривљени Д.К. ударио оштећеног металном шипком. Због наведеног, браниоци сматрају да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтевима бранилаца окривљеног Д.К. се истиче и то да је побијана првостепена пресуда донета уз битну повреду члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. У вези са тим наведено је да је нејасно како је окривљени једним ударцем прилазећи с леђа оштећеном, могао да му ненесе повреде у зараменом делу и надлактици и у пределу грудног коша, описане ставом петим изреке првостепене пресуде, у ком делу изрека не садржи противправност, као ни тачно време и тачно описано место извршења кривичног дела.

Поред тога, бранилац окривљеног Д.К., адвокат З.Ј., у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је током кривичног поступка дошло до повреде члана 16. ЗКП, јер суд није непристрасно оценио изведене доказе, те да ниједним изведеним доказом током поступка није на неспоран начин утврђено да је окривљени Д.К. извршио кривично дело које му је стављено на терет. Затим бранилац окривљеног Д.К., адвокат М.М. у захтеву истиче и повреду закона из члана 22. став 1. КЗ из разлога што у ставу петом изреке побијане првостепене пресуде није наведена противправност као један од кључних елемената постојања кривице. Овај бранилац у захтеву истиче и да другостепени суд није детаљно размотрио све жалбене наводе, чиме указује на повреду члана 460. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из чл.16, 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2), 460. ЗКП и члана 22. став 1. КЗ, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљених у овим деловима оценио као недозвољене.

Бранилац окривљеног Д.К., адвокат Д.А., у захтеву за заштиту законитости истиче и повреде закона из члана 74, члана 438. став 1. тач.1), 4), 7), 9) и 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тач. 1) до 3) и чл. 441. ст. 3. и 4. ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи разлоге због којих сматра да су побијаним пресудама учињене наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, то Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., адвоката Д.А., у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтеве бранилаца одбацио као недозвољене, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног, адвоката Д.А. одбацио јер нема законом прописан садржај.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**

